

Луї, Нефій і піаніно

Ноель Ламберт Баррус
(Грунтується на реальних подіях)

Ця історія сталася на Тайвані.

“Готовий, Луї?” — спитала пані Лі.
Луї кивнув. Він поклав руки на білі і чорні клавіші фортепіано і почав грати. *Дзинь, дзинь, дзинь.* Йому подобалося грати всі ноти разом, щоб виходила мелодія. Він програв всю першу сторінку і перейшов на наступну.

ДЗЕНЬК. Ой. Йому завжди не вдавалося зіграти цю частину. Там був дуже швидкий темп. Луї почав знову з самого початку.

ДЗЕНЬК. Луї насупився. Тільки не це!
“Нічого страшного, — сказала пані Лі, — Давай спробуємо ще раз повільно”.

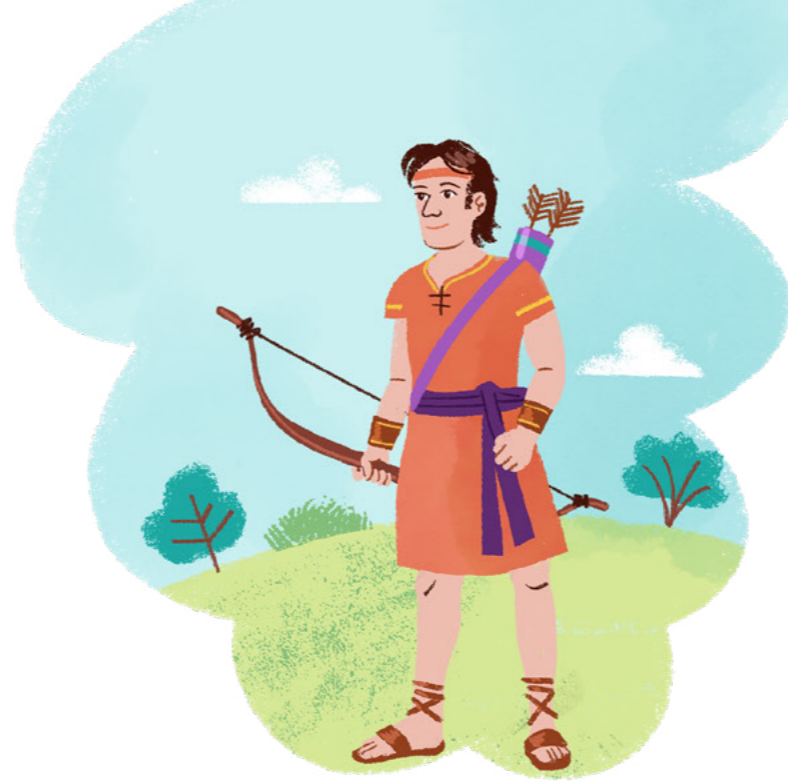
Луї попрактикувався грати разом з пані Лі ще кілька разів. Але йому все ще не вдавалося добре зіграти ту частину.

“Ця частина складна, але я знаю, що ти зможеш її зіграти, — сказала пані Лі. — Як думаєш, у тебе вийде більше попрактикуватися вдома перед виступом?”

“Думаю, так”, — сказав Луї.
Наступного дня Луї знову практикувався на піаніно. Але йому знову і знову не вдавалося та сама частина! *Дзинь, дзинь, ДЗЕНЬК.*

У кімнату зайшов тато. Як у тебе справи? — спитав він.

ДЗЕНЬК! Ця частина твору була важкою.

Луї показав на ноти. “Ця частина дуже складна. Я помиляюся знову і знову!”

“Це дійсно виглядає складно, — сказав тато. — Знаєш, це нагадує мені історію з Книги Мормона. Історію про Нефія, коли йому треба було повернутися за пластинами”.

Очі Луї округлилися. “Мені подобається ця історія! Нефій повертався і пробував знову. І Небесний Батько допоміг йому”.

Тато усміхнувся. “Саме так. Думаю, якщо ти продовжиш практикуватися, Небесний Батько допоможе тобі, як Він допоміг Нефію”.

Луї кивнув і почав практикуватися знову. Тато сів на стілець поблизу Луї і слухав. Луї зосередився на частині, яку було важко грати. Він зіграв кожен ноту дуже повільно.

Потім Луї зіграв знову весь твір. Кожного разу коли він грав, він грав швидше. Нарешті він зіграв всі ноти правильно! Він почувався дуже добре. Він навіть не помітив, скільки це зайняло часу.

“У тебе вийшло! Чудова робота”, — сказав тато. Мама стояла в дверях. “Це звучить чудово, Луї!”
“Дякую! — сказав Луї. — Я нарешті вивчив цю складну частину”.

Мама обійняла Луї. “Я пишаюся тим, що ти працював так старанно”.

У день виступу Луї нервувався. Його серце вискакувало з грудей. Його руки спітніли.

Нарешті оголосили його ім'я. Він вийшов на сцену і подивився на слухачів: батьків і дітей. Він оголосив назву твору і сів на лавку за піаніно.

Луї глибоко вдихнув і поклав руки на сяючі клавіші. Він знав, що він зробив все, що міг. Небесний Батько допоможе йому.

Луї почав грати. Ноти звучали саме так, як він їх практикував. Потім настав час для складної частини.

Він зіграв кожен ноту правильно. Цього разу ця частина не відчувалася такою складною!

Нарешті він зіграв останню ноту твору. Всі аплодували, коли він зняв свої руки з клавіш. Луї усміхнувся і поклонився. Він побачив маму, тата і його сестер, які аплодували й усміхалися. Він зробив це! Він продовжував докладати зусиль, навіть коли було важко, так само, як це робив Нефій. І Небесний Батько допоміг йому. ●

